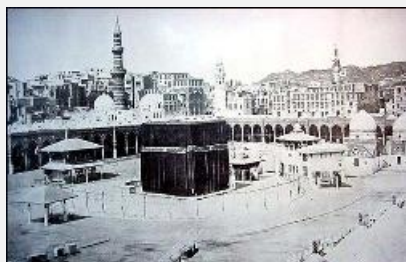

روز دخو الارض و عبادات و طاعت در آن

روز بیست و پنجم ذی قعدة، روز دخو الارض است. یعنی روزی است که زمین از زیر خانه خدا [کعبه معظمه] پهن و فراخ گردید.

روز بیست و پنجم ذی قعدة، روز دخو الارض است. یعنی روزی است که زمین از زیر خانه خدا [کعبه معظمه] پهن و فراخ گردید.

نخستین مکانی که از زمین آفریده شد، خانه خدا بود و بدین جهت مکه معظمه را که کعبه در آن قرار دارد، "ام القری" می گویند و آن گاه، از زیر آن، سایر بخش های زمین گسترش پیدا کرد و به شکل و هیأت بعدی درآمد.

در روایات متعددی آمده است که در بیست و پنجم ذی قعدة، کعبه نصب گردید، زمین گسترده شد، آدم(ع) هبوط کرد، ابراهیم خلیل(ع) و عیسی مسیح(ع) متولد شدند و رحمت خدا پخش گردید.

اما عبادات و طاعات بندگان در شب و روز دخو الارض بدین قرار است:

1- امیرمؤمنان(ع) فرمود: نخستین رحمتی که از آسمان بر زمین فرود آمد، در بیست و پنجم ذی قعدة بود. کسی که این روز را روزه گرفته و شبش را به عبادت بایستد، ثواب عبادت صد ساله را که روزش را روزه و شبش را در عبادت باشد، خواهد داشت. هر گروهی که در این روز برای ذکر پروردگارشان گرد هم آیند، پراکنده نمی گردند مگر این که خواسته آنان داده شود. در این روز، یک میلیون رحمت نازل می شود که نود و نه درصد آن برای ذاکرین و روزه داران این روز و عبادت کنندگان این شب خواهد بود.

2- امام رضا(ع) در حدیثی فرمود: و فی خمسہ و عشرين من ذی القعدة وضع الله البيت، و هو اول رحمہ وضعت علی وجه الأرض فجعله الله عزوجل مثابة للناس و أمنا.

یعنی: خداوند سبحان در بیست و پنجم ذی قعدة، کعبه را بنا نهاد و آن، نخستین رحمتی است که در روی زمین قرار داده شد. پس آن را خدای سبحان، محل گردهمایی و خانه امنی برای مردم قرار داد.

3- حسن بن وشاء، گفت: من در کودکی به همراه پدرم در شنبه بیست و پنجم ذی قعدة به محضر امام رضا(ع) رسیدیم و آن حضرت به ما فرمود: شب بیست و پنجم ذی قعدة، شبی است که حضرت ابراهیم(ع) و حضرت عیسی(ع) در آن متولد شدند و در این شب، زمین از زیر کعبه، پهن و گسترده گردید. پس هر کسی در روز آن، روزه بگیرد، همانند کسی است که شصت ماه را روزه گرفته باشد.

4- عبدالله بن مسعود از پیامبر(ص) روایت کرد، که آن حضرت فرمود: و انزل الله الرحمہ لخمس لیل بقین من ذی القعدة، فمن صام ذلك الیوم کان له کصوم سبعین سنه.

یعنی: خداوند متعال، رحمت واسعه خویش را در پنج شب مانده به آخر ذی قعدة [یعنی در 25 ذی قعدة] نازل نمود. پس هر کسی آن روز را روزه بگیرد، اجر و پاداش وی همانند کسی است که هفتاد سال را روزه گرفته باشد.

5- خواندن دو رکعت نماز در پیش از ظهر، که در هر رکعت، یک بار سوره حمد و پس از آن پنج بار سوره والشمس (سوره 91) و پنج بار سوره والضحی (سوره 93) قرائت گردد. پس از سلام نماز، بگوید: لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظيم.

سپس این دعا را بخواند: یا مقیل العثرات، اقلنی عثرتی، یا مجیب الدعوات، اجب دعوتی ...

6- خواندن دعای: اللهم داحی الکعبه و فالق الحبّه و صارف اللزبه ...

به هر روی، این شب بزرگ، یک فرصت بزرگی است برای آنانی که می خواهند با شکر و طاعت خود در درگاه پروردگار متعال، قربت و رضایت وی را برای خویش جلب کرده و رابطه خود را با عالم معنی مستحکم نمایند.

7- زیارت ثامن الحجج، حضرت امام علی بن موسی الرضا(ع) در این روز، ثواب فراوانی دارد.